

zgoraj: Jože Marinč, *Ali smo varni*, 2022, akril, 33 x 80 cm
sredina: Andreja Schwenner, *Vrtenje*, 2023, mešana tehnika na platnu, 50 x 150 cm
levo spodaj: Martina Hegediš, *Reka Krka v Novem mestu*, 2020, olje na platnu, 57 x 68 cm
desno spodaj: Hamo Čavrk, *Carta Incognita*, 2004, olje na platnu, 100 x 100 cm

Andreja Schwenner, *Tam*, 2022, mešana tehnika na platnu, 40 x 40 cm

Reprodukcija na prvi strani: Martina Hegediš, *Ragov log*, 2020, olje na platnu, 48 x 66 cm

Fotografije: arhiv Društva likovnih umetnikov Dolenjske

Teksturacije

Razstavljajo:
**Hamo Čavrk, Martina Hegediš,
Jože Marinč in Andreja Schwenner**

GALERIJA UL PEF
29. 6. - 2. 9. 2023

Vljudno vabljeni na ogled razstave

TEKSTURACIJE

v Galeriji UL PEF

Univerza v Ljubljani
Pedagoška fakulteta
Kardeljeva ploščad 16
Ljubljana

Razstava bo na ogled **od 29. 6. do 2. 9. 2023.**

Hamo Čavrk, *Carta incognita*, 2019, akril na platnu, 80 x 60cm

Teksturacije

Hamo Čavrk, Martina Hegediš, Jože Marinč, Andreja Schwenner

Razstava Teksturacije v medsebojni odnos postavlja dela štirih umetnic in umetnikov, ki se v svojih ustvarjalnih praksah posvečajo raziskovanju medija slikarstva, tako z vidika formalnih rešitev upodabljanja svojih izkustev in idej, kakor iz perspektive dvoumne pomenskosti svojih del. Četudi je zlasti v abstraktnem slikarstvu preteklega stoletja prevladala teza, da sta forma in vsebina umetniškega dela nezadržno povezani v neločljivo entiteto, kjer je v ospredju golo vizualno izkustvo, je v njihovih delih običajno mogoče prepoznavati najrazličnejše kontekste. Človeka pač vselej definira njegov zaznavni svet, neposredna okolica, ki ji ni nikdar moč povsem ubežati, zato tudi najbolj abstrahirana dela vsebujejo kanček umetnikove zunanje ali notranje, zavedne ali nezavedne stvarnosti.

Štiri umetnice in umetnike, ki delujejo pod okriljem Društva likovnih umetnikov Dolenjske družijo predvsem potreba po formalnem iskanju vedno novih možnosti konstitucije slikarske podobe. Obravnava in obdelava dvodimenzionalne površine slike je zgolj način prenašanja impulzov na občinstvo, naj si bo to prepoznavanje prostora ali objekta, draženje percepcije vidnega ali razumevanje vizualnih kodov v obdobju vsesplošne vizualne kakofonije.

Izbrana dela se prvenstveno posvečajo razmerju med barvo in teksturo, s tem pa neizbežno pričajo tudi o pomenskih komponentah, ki pogosto ostanejo neizrečene, prikrite in odprte različnim interpretacijam. Zanje slika ne predstavlja zgolj dvodimenzionalne površine, ki prevaja impulze iz neizbežno tridimenzionalnega stvarnega sveta, ampak tudi reliefno strukturo, kjer barve in teksture izstopajo iz slikovnega polja. To na eni strani izvajajo z ustvarjanjem slikarske iluzije prostorskiosti in na drugi z reliefnimi teksturami, ki odstopajo od običajnih ploskovitih posredovanih podob.

Na nek način je prav omenjena formalna učinkovitost del pogoj, da se občinstvo zanje sploh zainteresira, se jim približa, jih analizira in poskuša razumeti skozi lastno miselno prizmo. To pomeni, da se je publika v aktivnem uživanju in interpretiranju teh del primorana vsaj nekoliko cerebralno naprezati, da bi jim lahko pripisala potencialne pomene, kar pa je znaten odklon od običajne lahkotnosti uživanja vizualnih sporočil. Dominantna sfera sodobne vizualne kulture pač ničesar ne prepušča naključju; večina podob v (fizičnem ali virtualnem) javnem prostoru je pač nedvoumnih v svojem sporočilu. Ravno to je verjetno ena od osrednjih pomenskih plasti štirih predstavljenih umetnikov in umetnic, ki se sicer poslužujejo različnih motivnih prijemov, od upodabljanja svoje neposredne okolice, do ustvarjanja namišljenih abstrahiranih svetov.

Miha Colner

Jože Marinč, *Minuta čez osem*, 2022, akril, 80 x 100 cm